

Dosarul nr. 2ra-1175/22
2-21040970-01-2ra-26082022

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru – L. Lavric
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău – I. Dutca, D. Băbălău, N. Budăi

ÎNCHEIERE

14 decembrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursului declarat de Ministerul Justiției al Republicii Moldova, reprezentat de Daniel Pantea,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Gheorghe Marian împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenienți accesorii Guvernul Republicii Moldova, Consiliul municipal Chișinău, Primăria municipiului Chișinău, executorul judecătoresc Roman Talmaci, cu privire la constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 26 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Ministerul Justiției al Republicii Moldova și s-a menținut fără modificări hotărârea din 20 mai 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, prin care s-a admis parțial acțiunea depusă de Gheorghe Marian,

constată:

La 16 martie 2021, Gheorghe Marian a depus prin intermediul oficiului poștal cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenienți accesorii Guvernul Republicii Moldova, Primăria municipiului Chișinău, executorul judecătoresc Roman Talmaci, cu privire la constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii a invocat că prin hotărârea din 08 octombrie 1998 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, emisă în dosarul nr. 2-2298/98, a fost obligată Primăria municipiului Chișinău să-i acorde lui Gheorghe Marian spațiu locativ conform componenței familiei.

Hotărârea dată a fost menținută prin decizia din 10 februarie 1999 a Colegiului civil al Tribunalului mun. Chișinău în dosarul nr. 2a-104/99, fiind definitivă și executorie din 26 februarie 1999. Hotărârea a fost prezentată spre executare în luna martie 1999, însă, nu a fost executată până în prezent.

Reclamantul a menționat că prin hotărârea din 21 decembrie 2011 a Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău, în dosarul nr. 2-5253/11, modificată în partea acordării despăgubirii morale prin decizia din 05 aprilie 2012 a Curții de Apel Chișinău emisă în dosarul nr. 2r-802/2012, s-a constatat faptul încălcării dreptului lui Gheorghe Marian la executare în termen rezonabil a hotărârii din 08 octombrie 1998 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, pentru perioada martie 1999 – decembrie 2011, cu acordarea unei despăgubiri morale în mărime de 10 000 de lei.

Ulterior, prin hotărârea din 24 septembrie 2014 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău, emisă în dosarul nr. 2-3874/14, modificată în partea acordării despăgubirii morale prin decizia din 10 iunie 2015 a Curții de Apel Chișinău emisă în dosarul nr. 2a-4777/14, s-a constatat faptul încălcării dreptului lui Gheorghe Marian la executare în termen rezonabil a hotărârii din 08 octombrie 1998 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, pentru perioada iulie 2011 – iunie 2014, cu acordarea unei despăgubiri morale în mărime de 5 000 de lei.

De asemenea, la 15 septembrie 2020, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a pronunțat hotărârea în cauza Marian și alții vs Republica Moldova (cererea nr. 40909/12 și alte cinci cereri), prin care s-a constatat încălcarea drepturilor garantate de Articolul 6 paragraf 1, Articolul 13 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale și Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, în cazul neexecutării hotărârii din 08 octombrie 1998 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, emisă în dosarul nr. 2-2298/98, privind obligarea Primăriei municipiului Chișinău de a acorda lui Gheorghe Marian spațiu locativ conform componenței familiei.

Reclamantul a indicat că Agentul guvernamental a informat Consiliul municipal Chișinău despre hotărârea în favoarea sa, care rămâne neexecutată până în prezent și a reiterat necesitatea conformării cu obligația sa de a o executa în cele mai restrânse termene. Însă, Primăria refuză în continuare executarea hotărârii judecătorești, motivând prin lipsa spațiilor locative libere în municipiul Chișinău.

Totodată, Primăria a comunicat că, întru soluționarea definitivă a problemei respective, s-a adresat Guvernului Republicii Moldova cu solicitarea alocării mijloacelor financiare pentru construcția spațiului locativ, în vederea executării hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile. Însă, prin răspunsul din 22 mai 2018, Guvernul a înștiințat Primăria că astfel de mijloace nu sunt prevăzute în buget (scrisoarea nr.2188/20 din 27.11.2020).

În opinia reclamantului, este incertă poziția Primăriei municipiului Chișinău prin imposibilitatea executării hotărârii emise în privința sa, în cazul în care în perioada 2006 – 25 iulie 2011, alți 20 creditori au fost asigurați cu spațiu locativ în baza unor hotărâri judecătorești similare. Așa, Primăria municipiului Chișinău demonstrează atitudine discriminatorie față de drepturile sale.

Reclamantul Gheorghe Marian a solicitat constatarea încălcării dreptului său la executare în termen rezonabil a hotărârii din 08 octombrie 1998 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, emisă în dosarul nr. 2-2298/98 privind obligarea Primăriei municipiului Chișinău de a-i acorda spațiu locativ conform componenței familiei pentru perioada iulie 2014-martie 2021, precum și încasarea sumei de 85 000 de lei cu titlu de reparare a prejudiciului moral.

Prin hotărârea din 20 mai 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a admis parțial acțiunea depusă de Gheorghe Marian.

S-a constatat încălcarea dreptului lui Gheorghe Marian la executare în termen rezonabil a hotărârii din 08 octombrie 1998 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, emisă în dosarul nr. 2-2298/98, pentru perioada iulie 2014 – martie 2021.

S-a încasat de la bugetul de stat, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, în beneficiul lui Gheorghe Marian suma de 50 000 de lei cu titlu de reparare a prejudiciului moral.

În rest, acțiunea s-a respins, ca fiind neîntemeiată (f.d. 77, 83-89).

La 08 iunie 2021, în interiorul termenului prevăzut la art. 362 din Codul de procedură civilă, Ministerul Justiției al Republicii Moldova a declarat apel împotriva hotărârii din 20 mai 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (f.d. 81).

Prin decizia din 26 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Ministerul Justiției al Republicii Moldova și s-a menținut fără modificări hotărârea din 20 mai 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (f.d. 137, 138-147).

În consolidarea soluțiilor instanțele inferioare au reținut că, în pofida faptului constatării anterioare a dreptului reclamantului exprimat prin neexecutarea în termen rezonabil a hotărârii din 08 octombrie 1998 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, emisă în dosarul nr. 2-2298/98, se încalcă în continuare dreptul acestuia la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, iar autoritățile naționale nu au întreprins suficiente măsuri în vederea executării acestei hotărâri judecătorești, or, documentul executoriu eliberat în baza hotărârii judecătorești este neexecutat până în prezent, deși, miza pentru reclamant este evidentă, fiind bazată pe dreptul acestuia la asigurarea cu spațiu locativ.

Instanțele inferioare au remarcat că, potrivit notei executorului judecătoresc Roman Talmaci, executarea hotărârii din 08 octombrie 1998 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, emisă în dosarul nr. 2-2298/98, în privința reclamantului Gheorghe Marian nu poate fi realizată din motivul lipsei spațiului locativ liber în municipiul Chișinău, fapt generat de procesul de privatizare a fondului de locuințe, ceea ce a redus substanțial imobilul cu destinație locativă din proprietatea municipală, motiv din care autoritățile administrației publice locale sunt în imposibilitatea de a executa hotărâri judecătorești definitive și irevocabile cu privire la asigurarea cu spațiu locativ a creditorilor urmăritori.

În contextul acestor ipoteze și a perioadei neexecutării în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, care s-a constatat a fi una continuă, de caracterul obligației de executare, comportamentul autorității împuternicite cu obligația executării, precum și miza pentru reclamant, instanțele inferioare au conchis că statul nu și-a respectat obligația de executa în termen rezonabil hotărârea judecătorească emisă în favoarea reclamantului, fapt ce contravine atât legislației interne, cât și articolului 6 § 1 al CEDO.

Totodată, instanțele inferioare au considerat că suma de 50 000 de lei reprezintă o satisfacție echitabilă pentru reclamant, având în vedere că până în prezent nu a fost executată hotărârea judecătorească, unul din criteriile orientative generale de apreciere a prejudiciului moral fiind criteriul echității, care exprimă că indemnizația trebuie să prezinte o justă și integrală despăgubire.

La 29 iulie 2022, Ministerul Justiției al Republicii Moldova, reprezentat de Daniel Pantea, a declarat recurs împotriva deciziei din 26 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei recurate și a hotărârii din 20 mai 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, cu pronunțarea unei hotărâri noi, prin care să fie respinsă acțiunea depusă de Gheorghe Marian (f.d. 151-156).

În motivarea recursului, Ministerul Justiției al Republicii Moldova a reiterat temeiurile de fapt și de drept cuprinse în cererea de apel și în referința depusă la cererea de chemare în judecată, care a expus poziția sa asupra fondului litigiului, invocând că instanța de apel a interpretat în mod eronat legea și a aplicat greșit normele de drept material.

La fel, recurentul a indicat că în decizia instanței de apel sunt enumerate doar circumstanțele de fapt și de drept invocate de către apelant și intimat, cu o transcriere a normelor juridice din legislația în vigoare, fără argumentarea juridică a soluției judecătorești, fapt ce este inadmisibil.

La 29 august 2022, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimatului și a intervenienților accesorii copia recursului declarat de Ministerul Justiției al Republicii Moldova împotriva deciziei din 26 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, explicându-le dreptul de a depune referințe asupra acestuia (f.d. 177).

Prin referința din 20 septembrie 2022, intimatul Gheorghe Marian a solicitat respingerea recursului declarat de Ministerul Justiției al Republicii Moldova, deoarece decizia din 26 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău și hotărârea din 20 mai 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, sunt legale și întemeiate.

Totodată, ceilalți intimați accesorii nu au făcut uz de dreptul lor procedural și nu au depus referințe în care să-și expună poziția procesuală pe marginea criticilor formulate în recurs.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza Lebedinschi v. Republica Moldova, 16 septembrie 2015, § 32; cauza Sultan v. Republica Moldova, 05 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie

reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea *inter alia* cauzele Marc Brauer v. Germania, 01 septembrie 2016, § 34; Miessen v. Belgia, 16 octombrie 2016, § 64; Samardžić v. Croația, 20 iulie 2017, § 28; Zubac v. Croația (Marea Cameră), 05 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 26 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele Levages Prestations Servicii v. Franța, 25 octombrie 1996, § 40; Tricard v. Franța, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; Freitag v. Germania, 19 iulie 2007, § 37; Marc Brauer, 01 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură se instituie prin indicarea unei date calendaristice, datei comunicării actului de procedură, a unei perioade sau prin referire la un eveniment viitor și cert că se va produce. În ultimul caz, actul de procedură poate fi efectuat în decursul întregii perioade. Dacă începutul curgerii termenului este determinat de un eveniment sau moment în timp care va surveni pe parcursul zilei, inclusiv de comunicarea actului de procedură, atunci ziua survenirii evenimentului sau a momentului nu se ia în considerare la calcularea termenului.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele Tricard v. Franța, 10 iulie 2001, § 29; Nicolae Popa v. România, 09 decembrie 2014, § 16; Tence v. Slovenia, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele Ponomaryov v. Ucraina, 03 aprilie 2008, § 41; Ustimenko v. Ucraina, 20 octombrie 2015, § 47).

Dispozitivul deciziei Curții de Apel Chișinău a fost pronunțat la 26 mai 2022. Conform scrisorii de expediere a actului judecătoresc cu numărul de ieșire 4558, copia deciziei motivate din 26 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău a fost

expediată în adresa participanților la proces pentru notificare la 07 iunie 2022 (f.d. 149), însă, din materialele cauzei nu poate fi stabilit momentul când decizia instanței de apel a fost comunicată efectiv recurentului. Astfel, completul de admisibilitate opinează că, în speță, calea de atac în ordine de recurs a fost demarată în interiorul termenului legal.

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de Ministerul Justiției al Republicii Moldova rezultă că acesta nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Ministerul Justiției al Republicii Moldova nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*Doorson v. Olanda*, 26 martie 1996, § 67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de Ministerul Justiției al Republicii Moldova nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererea de recurs a fost depusă după ce Ministerul Justiției al Republicii Moldova a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis*

„Levages Prestations Services” v. Franța, cererea nr.21920/93 din 25 octombrie 1996, §§ 48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 § 1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher v. Cehia, cererea nr. 58580/00 din 11 aprilie 2005, §§ 65-67).

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Ministerul Justiției al Republicii Moldova împotriva deciziei din 26 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, în baza articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Ministerul Justiției al Republicii Moldova, reprezentat de Daniel Pantea, împotriva deciziei din 26 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Galina Stratulat

Maria Ghervas